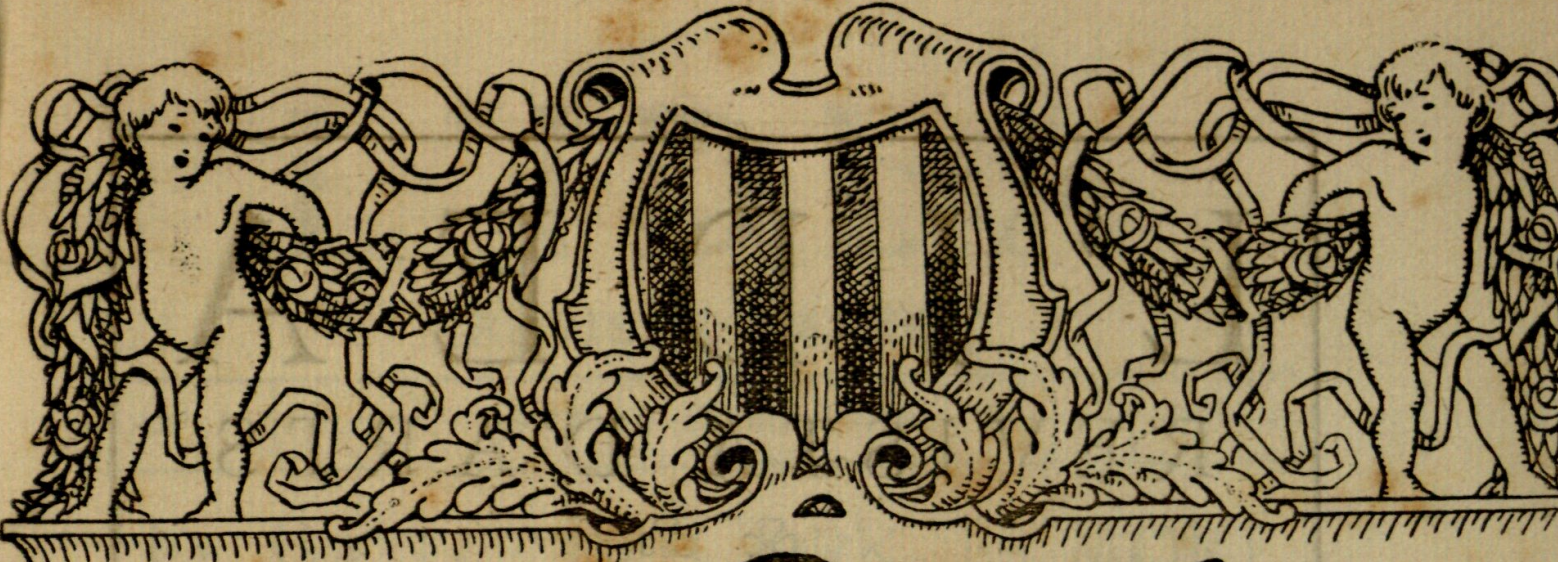
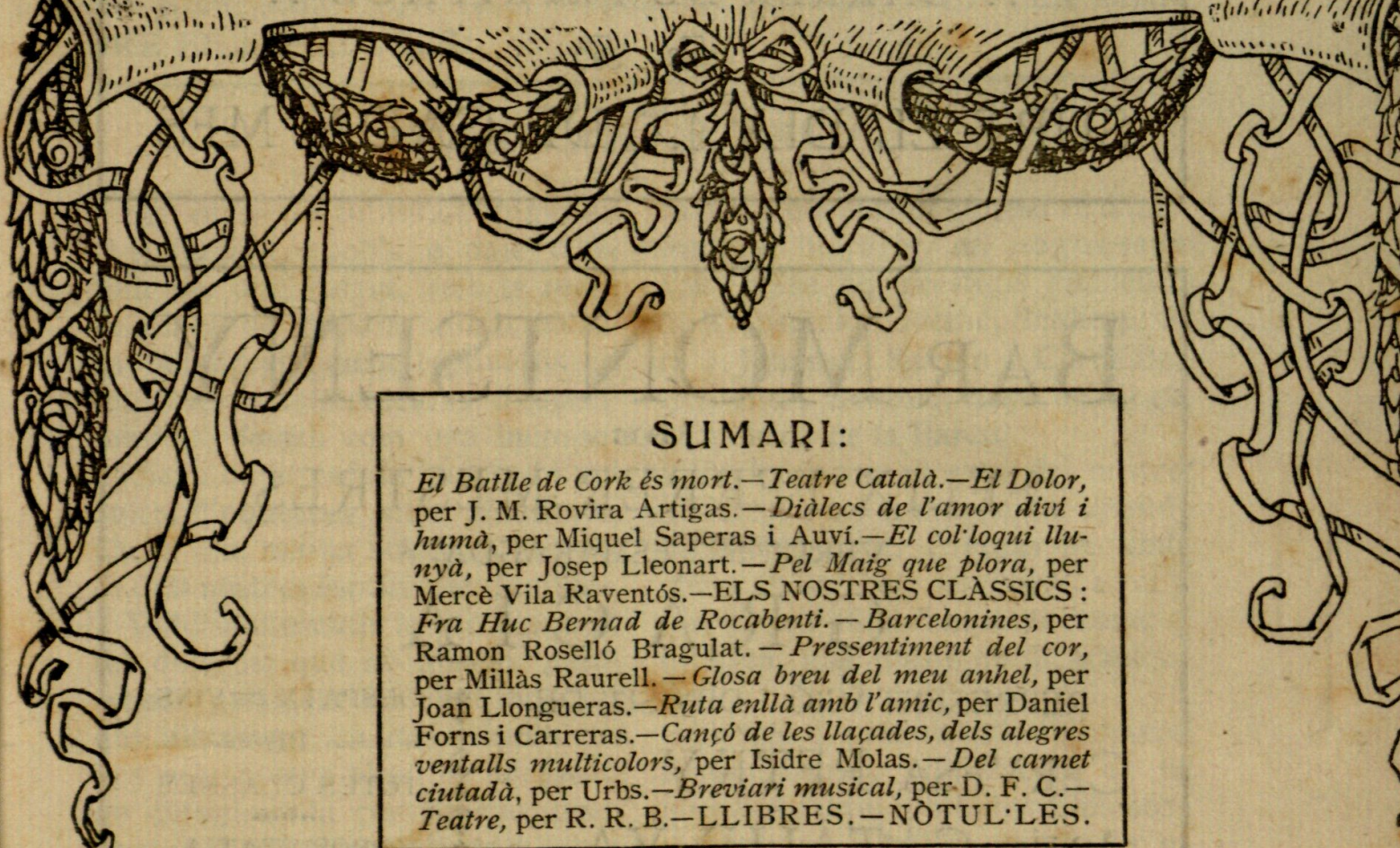

L'IDEA

SUMARI:

El Batlle de Cork és mort.—Teatre Català.—*El Dolor*, per J. M. Rovira Artigas.—*Diàlegs de l'amor diví i humà*, per Miquel Saperas i Auví.—*El col·loqui llunyà*, per Josep Lleonart.—*Pel Maig que plora*, per Mercè Vila Raventós.—ELS NOSTRES CLÀSSICS: *Fra Huc Bernad de Rocabenti.*—*Barcelonines*, per Ramon Roselló Bragulat.—*Pressentiment del cor*, per Millàs Raurell.—*Glosa breu del meu anhel*, per Joan Llongueras.—*Ruta enllà amb l'amic*, per Daniel Forns i Carreras.—*Cançó de les llaçades, dels alegres ventalls multicolors*, per Isidre Molas.—*Del carnet ciutadà*, per Urbs.—*Breviari musical*, per D. F. C.—*Teatre*, per R. R. B.—LLIBRES.—NÒTUL·LES.

ANY 1.er

Núm. 3

1.er Novembre
de 1920.

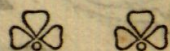
Redacció i Administració:
EDITORIAL POL·LÍGLOTA
Carrer Petritxol : BARCELONA

UAB VAL
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

40 cèntim

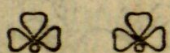
L' I D E A

REVISTA D'ARTS

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
EDITORIAL POL·LÍGLOTA

:: CARRER DE PETRITXOL ::

SURT EL DIA 1.ER DE CADA MES

BAR MONTSENY

DE

FÈLIX FERRER MESTRES

VERDI, 55 : ESMARAGDA, 8

G R À C I A

REPRESENTACIÓ I DIPÒSIT DE
CERVESA PETRY
ANÍS CATALUNYA
XAMPANY FREIXENET

DESPATX DE VINS
— DE —
TOTES CLASSES
.....
PROPIETAT A
SANT SADURNÍ
DE NOYA

..... SERVEI A DOMICILI

UAB
Biblioteca General

L'IDEA

REVISTA D'ARTS

ANY I

1.er DE NOVEMBRE DE 1920

NÚM. 3

EL BATLLE DE CORK, ÉS MORT

LA DOLOR QUI ACLAPARA AVUI LA IRLANDA, ENS COLPEIX TAMBÉ.

EN PREGAR PER L'ÀNIMA DEL MÀRTIR, DEMANEM QUE LA REMEMBRANÇA DEL SACRIFICI SUBLIM, SIGA PER SEMPRE EN NOSALTRES.

TEATRE CATALÀ

Havem sentit tothora bategar en el sí del nostre poble, el daler d'assolir per a la Pàtria, amb la reconeixença de la personalitat política, un floreixement esponerós en totes les manifestacions d'esperitualitat; emprò com una inconseqüència en la norma imposada pel culte d'aqueixes altes idealitats, l'hem vist, massa sovint, allunyar-se dels nostres espectacles teatrals.

Voldriem escatir la raó d'aquest fet dolorós, que no gosem, però, trobar solament en l'actitud dels qui, altrament, en hores decisives per a la nostra vitalitat nacional, no defugiren la contribució generosa dels entusiasmes llurs a l'obra de consolidació de les concepcions dels nostres capdills i dels nostres mestres.

El nostre teatre, és mancat en-

cara del nodriment que pervé d'una tradició literària, on poguessin aplegar-se els prestigis eminents de Klopstock i Goethe, Shakespeare i Johnson, Racine i Corneille, Grazzini i Goldoni, Lope de Vega i Calderón de la Barca.

En iniciar-se el gust del nostre públic per a l'art escènica, degué, necessàriament, formar-se amb obres forasteres, les quals, avui i tot, poden oferir-nos dins l'emoció estètica, una florescència admirable.

Demés, les inquietuds del nostre Ressorgiment, precursors de la plenitud d'avui, portaren a les nostres taules, i la llur influència hi perdura, moltes obres de pretés caràcter nacional, en les quals hom només copsà que l'aspecte típic de la nostra personalitat, sens que'l

cisell de l'artista arribés a enfondir fins a plasmar en obra definitiva el glatir de l'estrany viva de la raça.

«Que pocs personatjes de totes
»les nostres obres teatrals — diu En
»Farràn-Mayoral — podriem mos-
»trar com a representació acompli-
»da, no de lo ètnic exterior nostre,
»sinó d'allò que altre temps florí
»per a glòria de la nostra terra, en
»esperits altíssims de filòsofs i de
»poètes!»

Caldrà, doncs, regenerar la nos-
tra escena, infonent-li i incorporant

a la nostra literatura, amb versions
pulcres, la bella vigoria de la tra-
gèdia antiga i de les obres capdals
de tots els temps, fecundant aixís,
l'adveniment d'obres noves; enco-
manar al vers l'armonia sublim dels
clàssics, i fonamentar les nostres
produccions sempre dins els pre-
ceptes del veritable estil, damunt
principis humanals que, en abastar
per al teatre nostre la preeminèn-
cia que li és deguda en les aficions
cultes d'un poble, pugan donar-li
una valor d'universalitat.

EL DOLOR

Perlejaba en les flors fresca rosada,
com èspurneig d'amor d'aquest matí,
m'agemolia el cor l'herba gemada
que crexia ufanosa en el camí.

Mes el Dolor vingut per ma recansa
punyia el cor, amb son glavi de fel
a través d'ell més viva l'Esperança
veia, i més pura la blavor del cel.

O glavi que ets tan fi que no se't veu!
i entras al cor i vens a tot arreu
fent-nos la ruta amarga i més llunyana.

O Dolor ja que l'home fas més fort
jo et vull en mi, i que aconhorti el cor
el bell matí, o el plor de la fontana.

J. M. ROVIRA ARTIGAS.

DIÀLECS DE L'AMOR DIVÍ I HUMÀ

MARE I FILL

MARE Ves a dormir, fill meu.

FILL Si no tinc son.

MARE Tot el dia treballes. Estaràs cansat de tant fer números.

FILL Em puc cansar llavors, i ara trobo el descans que necesito. ¡El redós de vostè!

MARE Quina nit més llarga.

FILL Ja són prop de les dugues. Em sembla que ara mateix he sortit del despatx. Les hores passen depressa.

MARE I has vist a la Maria?

FILL No em digui res, vostè, mare meva. És fatiga. Jo ja li contaré tot, que en els ulls de vostè ja sabré endevinar tot ço que vol que jo li conti.

MARE I les nenes ja són a dormir?

FILL Sí, pobretes; elles sí que treballen i són febles, són petites...

MARE Ja les estimaràs forsa, després que jo sigui morta?

FILL Per què m'ho diu això? I ara! Ah, que vostè es pensa que té de morir, trapacerota, (*la besa al front*) més que trapacerota.

MARE A tu ja t'ho puc dir tot, que ets un home; a elles no, a les meves filles no...

FILL I que em té de dir? vaja, expliqui'm-ho, que vull fer-me un tip de riure; però sigui breu, que no es cansi.

MARE Doncs, vetaquí que ja estic molt preparada, sabs? Quan tu érats a treballar, que poc devies pensar amb la teva mare...

FILL Que vol que li pegui? (*Molt carinyós*).

MARE Doncs, m'ha vingut com una mena de cosa, que he sentit que després deien que era un atac. I m'ha semblat veure com una ombra llunyana que em deia no sé què... coses que esgarriren... i jo sofria molt, fill meu, i obria els ulls immensament, que volia sapiguer qui era aquella ombra... i no la coneixia... Després m'he posat a plorar, que em veia massa sola, que els meus fillets no estaven amb mi, que m'havien abandonat per sempre...

FILL No es cansi, jo li prego, que l'ofec li tornarà.

MARE Si estic contenta d'explicar-t'ho tot, que jo vull que ho sàpigues, fill meu, que m'haig de morir aquesta nit.

FILL Miri, si em diu aquestes coses, m'en aniré.

MARE Escolta'm. Després he vist el teu pare. Semblava un altre, de quan va morir. No era el mateix. I m'ha parlat de vosaltres, que diu que sempre os veu, i que tota la glòria que Nostre Senyor li ha dat, és poguer-vos besar sempre. I plorava d'alegria de sapiguer que jo aniria amb ell...

FILL Sent? Les dugues. Ara li donaré la medicina.

MARE No, encara no.

FILL Per què? Ai, Déu meu, i que es torna rondinaire. Jo, demà mateix ho diré al Doctor Ri-

- bas, que vostè no vol posar-se bona.
- MARE És molt amarga.
- FILL Mireu, la llaminerota; voldria cosetes dolces, com les nenes que totjust caminen. Quan es llevi, que aviat es guarirà, li portaré sovint bombons de xacolata, però ara no, havem de creure el metje.
- MARE Vols ajudar-me, maco, a alçar-me?
- FILL Vingui, posi la mà a la meva espatlla. Aixís, au; noi què pesa! i això que diu vostè que s'ha tornat molt prima. Apa, ara obri la boca. *Saca la lengua, Toribio.*
- MARE Jo no ho soc de *Toribio*.
- FILL Oh, és que... Tingui, té d'obrir-la més, o de lo contrari ho tirariem pels llençols... Aixís, quines ganyotes que sap fer!
- MARE Segueix-me aguantant, fill meu, que estic mellor que no ageguda.
- FILL Encara que fos deu anys seguits, que sempre els meus braços seran forts per a sostenir-la.
- MARE Doncs, després, el teu pare m'ha dit que demanés el combregar, que aniria amb ell en un tancar i obrir d'ulls.
- FILL I després s'ha despertat, que no ha sigut cap atac com vostè malament ha entés, i ha demanat Nostre Senyor, que cap necessitat n'hi havia, i jo he vingut, i ara em té aquí... i ara la vull per riure... Que s'ofega?
- MARE No, és que no estic pas gaire bé. Vols ageure'm altra vegada?
- FILL Sí, vagi poc a poquet.
- MARE Em sembla que estaria millor tombada.
- FILL Prou, dona; tot costés tant com això. (*Anant a l'altra banda*). Vingui, agafi's en mi.
- MARE Com t'amoïno, oi?
- FILL Jo sí que la devia amoinar quan anava de bolquers i em feia pipí a les calces i somicava tot el sant dia. Està bé?
- MARE Molt, veus? Sembla que respiri millor.
- FILL I ara li contaré tot lo que m'ha dit avui la Maria, i posi's contenta, o sinó, no li explico.
- MARE Que t'ha dit?
- FILL Que aixís que vostè estigui convalescenta, ens casarem i viurem plegats, amb vostè, i ella la cuidarà d'una mena de manera, que, vaja, a ben segur que mai de la vida ho haurà estat tant de cuidada com quan ho fassi ella. Que té unes mans molt petites, la Maria, però hi cap tanta gràcia de Nostre Senyor, que en deixen plé tot lo que toquen.
- MARE Quan l'estimes!
- FILL De la mateixa manera que estimo a vostè. Si en sab tant de dir-me coses! Miri, l'altre dia parlàvem del nostre niuet, d'aquelles parets blanques, immaculades, on hi florirà tot l'amor de nostres ànimes. I ja m'explicava: aquí hi posarem un armari amb un mirall ben gros, per-

què poguem veure'ns al fer-
nos petons. Aquí un tocador
petit, que vull ser sempre
ben bonica per tu, que no
vull que et goïtis mai les al-
tres noies. Aquí una cadira...
i aquí un'altre... i aquí un'al-
tra... Es aquest balconet que
jo sé que serà de cara a la
muntanya, hi posaré un estor
que tu dibuixaràs i jo broda-
ré. Aquí hi posarem un qua-
dre de la Mare de Déu, per-
què ens guii sempre. I aquí
el nostre retrat de nuvis, on
les nostres carones estaran
ben acostades... Que té, mare
meva? Mare!... mare!...

MARE No és res. Un petit rodament
de cap. Res.

FILL Me'n vaig a cridar...

MARE No, per què? pobretes. Que
dormin. Elles no saben què
passarà d'aquí pocs moments.
Somien, potser, que la seva
mare els hi fa petons.

FILL Vostè vol fer-me posar trist,
avui.

MARE Conta lo que em deïes. I amb
les teves germanes, que no
hi pensaràs, llavors?

FILL Vostè i les nenes i la Maria i
jo i tothom viurem junts, que
l'amor nostre és gran.

MARE Quan bó ets, fill meu, i la
Maria també. Jo voldria te-
nir-vos a tots dos, ara, per
aconcellar-vos, per a dir-vos
que vos estimeu sempre, que
res no resta tan dintre el cor
com les darreres paraules
que s'ouen d'una mare.

FILL Miri, m'ha fet caure una llà-
grima. I jo que mai havia
plorat, ni quan... Mare...
mare meva! que té?... Una
mica de medicina, sí, tingui,
obri la boca, miri'm, mare;
per què no la vol la medici-
na? per què la treu? Goiti'm.
No ho vol? Per què? Soc el
seu fill, mare. Mare!!... Ja
soc orfe. Per què tinc vida
encara, si ha mort la meva
mare?

MIQUEL SAPERAS I AUVI.

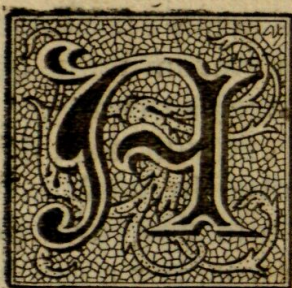

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINER
— BARCELONA —

EL COL·LOQUI LLUNYÀ

QUELLA DAMA, QUE TOTJUST EN VEIG
la humil forma endolada, i el candi esvolateig
del ventall estiuec, que aconsola de veure,
conversa amb un minyó barbat, que és raó creure
que, d'aprop té el tirat d'un garrid cavaller
dels qui pintava el Greco. Hi ha un amor en el ser
d'ells dos en el recer de l'alta galeria!

Ell deu tornar del Forum, o de la gerda via
on lluen els primers fanals : carboncles vius.
Ella porta damunt el pes de molts estius.
Són mare i fill. Ell parla o la escolta una estona,
i guaita el sostre amat, o es decanta a l'androna
on les belles confíeres apaibaguen l'esguard.

Quina font de dolçor s'escola en el cap-tard?

Ara, com prora al mar, presenta el pit que lluita
a l'amor d'aquella hora. Després s'aixeca, i cuita
vers un món d'allà enfora, la seva esma viril.
Però es conté. Passionat i humil
es vincla, i copça als braços la vella qui se'l mira,
i es detura en son bès, com per defendre's d'ira,
d'enuig, de descoratge, i, encara, d'extern mal.

El primer estel glateix en el món d'allà dalt.

JOSEP LLEONART.

EL MAIG QUE PLORA

Ha plogut, pels aires fuig cantant l'alosa,
resten les petjades als camins,—tot fang,—
el desmai de fulles que ha llençat la rosa
torna les voreres de color de sang.

Passa una alenada perfumant la via,
cauen gotes d'aigua del brancall humit,
«És el Maig que plora,—aquest jorn diria,—
per eixugà el rostre té el palmell florit!»

MERCÉ VILA REVENTÓS.

ELS NOSTRES CLÀSSICS

Fra Huc Bernad de Rocaberti

En el Cançoner d'Obres Enamorades, s'hi troba una comèdia anomenada «La Comèdia de la Gloria d'Amor» que si bé pel seu metre no és digne d'ésser anotada, en canvi per la forma amb que desenrotlla l'assumpte mereix una especial atenció.

L'edat mitjana ja sabem tots que era l'edat del amor cavalleresc i bé prou es podria ésser enginyós o destre, heroic o sabi que si els actes llurs no anaven acompanyats de gestes amoroses esdevenien a l'oblit i a voltes arribaven a la burla més colpidora.

L'acció de la comèdia es desenrotlla en l'època del Príncep de Viana, i segons mostres i suposicions de molts autors, en especial d'En Combonlire, es dedueix que va succeir de l'any 1461 al següent.

L'autor es creu que és Fra Huc Bernad de Rocabertí, gran creu dels Hospitalers, i general de l'exèrcit enviat pel rei Joan contra

els catalans, quan la revolta per l'empresonament del Príncep de Viana.

El poema consta d'un pròleg (que l'autor anomena Proemi) i de deu cants amb més de 1500 versos. El metre que usa és el de vuit i deu síl·labes, més gairebé sempre els terzines.

En el proemi es veu bé prou la galanor de pensaments i la bella fogositat de l'escrit, explicant-hi que l'amor té lleis constants i que'ls enamorats que sofreixen en aquesta vida, seran premiats llargament en l'altre món on també impera l'amor. L'obra és una mena d'imitació de la de Dant i l'assumpte abreuiat el més possible és el següent: Comença amb el dolor que sent la seva ànima un dia que amb el cor nafrat es troba en una arbreda, on desitja la mort, fins hi tot Pirrus i en Verò es compadiren d'ell, acabant el cant primer amb una pregària demanant forces als

deus Apol·lo i altres, i palesant-hi l'estat de la seva ànima enamorada.

En el cant segon desfoga solament amb amargues queixes la tristor del seu cor. En el terç, ovira al lluny un formós castell de riquesa corprenedora, i ell s'hi encamina per a entrar-hi confiant que és deshabitat, més es troba detingut per una donzella de bellesa verament angelical, acompanyada de nins molt bells, cantant ella melangiosament, emprò amb vera consolació del seu cor. Se li ferma la porta i ell intercedeix perquè el deixin entrar, lo que al fi consegueix i la guardiana del castell li diu de part de la deesa Venus que l'acompanyarà pels jardins de l'amor.

En el cant quart fa sa entrada al castell, i s'apropa al jardí de l'amor on hi veu una munió de dones que amb crits esgarrifosos es queixen de la seva sort de trista i diferenta manera. Pregunten a la donzella perquè es planyen tant, aquesta li diu que, Citerea les fa sofrir perquè van ésser cruels amb l'amor.

En el quint, ovira Venus, rodejada amb els braços voluptuosos del deu Amor, i aprop d'ella hi salten joganeres les tres Gràcies.

Enumera varis condempnats per ordre cronològic, entre ells, Jason, Aquiles, Polixena, Briseida, Antiochus, etc.

El cant sisé, parla solament dels grans enamorats italians, i després a les acaballes del cant, sosté una conversa quelcom lliure, amb mots de despreci adreçats gairebé tots a les dones.

Els últims cants expliquen l'emoció que sent quan es troba davant del deu Amor, fa una grandiosa apoteosi de l'amor, i contempla extasiat les donzelles, que «com rossinyols cantant en la verdura» el rodejen. La seva acompanyanta el presenta al deu i acaba el poema amb un cant als seus contemporanis, gairebé incomprendible i quelcom lliure amb els mots que usa.

En resum; en Rocaberti és un dels bons poetes d'aquell segle, i potser el més català de tots, si bé encara fa ús (excessiu a cops) de provençalismes. Aquesta obra és un dels millors monuments de nostra literatura antiga i, si bé essent de la mateixa època en que Ausias March escrivia els seus versos famosos, no assoleixen els de Fra Huc Bernad de Rocaberti tanta volada de lirisme, no per ço havem de desconeixe'ls i oblidar-los.

Estanislau Roiggingi

BARCELONINES

Les festes del carrer

Cada nit a l'estiu després de sopar, es reunien a la portalada de la botiga del graner, l'amo : el senyor Joan; en Josep-Maria; l'Anton; en Peret i d'altres.

La senyora Norberta els hi preparava cada dia una taça de cafè, i tot fent la manilla, esperaven l'hora d'anar cap a dormir. Aquesta costum la tenien ja de temps immemorial. El més vell de tots era el senyor Joan, i d'ençà que varen inaugurar la botiga que venia fent lo mateix.

Acabat el partit enraonaven amigablement una estona, i un vespre nasqué l'idea d'organitzar una festa entre el veïnat. L'ocurrència fou acollida amb entusiasme per la penya. Varen comunicar-ho als demés botiguers, i, solemnement quedà designada la comissió. Aquèsta, la formarien el senyor Joan, com a iniciador i president; en Peret com a amo de la taberna i secretari, i en Josep-Maria i l'Anton com a propagandistes i vocals. Es convocaria una reunió de veïns, i el senyor Joan guardaria els diners fins per la Mercè, data designada per a cel·lebrar les grans festasses.

Quin rebombori començà des d'aleshores... Dos mesos abans se sospengueren les jogades a cartes, i era cosa de veure a n'aquella bona gent atrafegats, retallant i enganxant banderoles de tota mena de colors.

En comissió, car tot ho feien en

comissió, anaren a trobar l'alcalde de barri. Aquest, que es tractava de tú amb el senyor Joan, cuidà d'obtenir el permís corresponent, i vuit dies abans, es feu l'instal·lació en deguda forma.

Les banderoles cobrien completament el carrer. En Josep Maria s'encarregà de la confecció d'artístics fanalets japonesos, i en Peret que tenia un oncle music, contractaria per mitjà d'ell una orquestra ben lluída...

Darrerament els dies passaven poc a poc, inacabables, però per fi arribà l'hora desitjada. A cada cantonada es va fixar un cartell detallant l'ordre del programa, i tots els vailets de per a allí quedaren avisats per a concórrer a la sortija, a les carreres, a trencar l'olla i a recollir alguns cèntims d'enmig de la mangra i el fum d'estampa.

A les nou en punt, en Josep-Maria i en Peret començaren solemnement a encendre els fanals; els deu musics que composaven l'orquestra arribaren, cosa extranya, amb tota puntualitat, i breus moments després les airoses notes d'un pas doble anunciaven l'esperat ball.

El senyor Joan vessaba satisfacció. El carrer quedà prompte envaït per la gent de tots els voltants, i sols alabances s'oïen per als organitzadors.

Aquell vespre el senyor Joan encengué un puro formidable. Tenint unes paraules per cada parella

anava d'un a l'altre cantó, tot atrafegat, i a la que s'adonava d'algú ensopit o sense ballar, no parava fins a animar-lo i decidir-lo.

«Les festes són per a tothom, i, per lo tant, tothom té d'aprofitar-les»—deia—. I per donar l'exemple agafava la senyora Norberta, i vulgues que no, l'obligava a ballar amb ell una habanera adormidora...

Aixís pasaren aquella nit, i la de l'endemà i la de l'altre verificant-se a la tarda del darrer dia la part corresponent a la quitxalla, que divertí més als grans que no als menuts.

* * *

Tant grata fou l'impressió, que en els anys successius es repetiren les festes amb la mateixa fe i amb la mateixa alegria...

Un temps vingué, però, en que l'Anton marxà vers les Amèriques, i el senyor Joan es sentí apoderat d'un dolor reumàtic que gairebé l'impossibilitava. Allavors fou quan en la «penya» organitzadora s'hi inicià el defalliment

* * *

Han transcorregut alguns estius i avui, en aquell carrer no se celebren ja les festes.

El senyor Joan va morir d'un atac de feridura; en Peret es venqué la taberna; en Josep-Maria s'en anà cap a soldat, i dels restants organitzadors d'aquella època, els uns són casats amb més malsdecaps que ocasió de divertir-se, i els altres canviaren de casa oblidant completament aquell carrer que tanta feina i bons ratos els hi havia

proporcionat. Al veïnat nou li manca aquella unió i bona voluntat de l'anterior. Avui els temps són diferents, i si és cert que cada any s'anonciien les «grandes fiestas» aquestes, es concreten sempre a un parell de balls d'orquestra i tres o quatre de piano; algunes bombetes elèctriques i una ornamentació que no es distingeix precisament pel seu bon gust.

¡Ah si fos possible fer donar an el temps unes passes endarrera!...

Quina diferència amb allavors en que l'organització anava a càrrec del senyor Joan...

Jo sé d'un matrimoni que conserva encara una tendra recordança d'aquells dies. Jo sé d'una parella que viuen en un principal de la única casa amb porteria, que cada any, quan arriba aquest temps, renoven uns records per a ells gratíssims: En Lluís i la Dolors que començaren a intimar quan el senyor Joan obligava a ballar a tothom, tinguéren ocasió de demostrar-se que es volien. I com que havia d'ésser, es varen casar, i avui viuen feliços en el mateix indret on va tenir començ al seu idil·li.

Per això cada any quan arriba l'estiu i el carrer és plé de banderoles, quan les nits són transparents i les parelles dancen al compàs de l'orquestra, els dos esposos, des del balcó de casa seva, tot guaitant el conjunt, evoquen temps passats: —Te'n recordes, Lluís, del pobre senyor Joan?... Com han canviat les coses!... Encara em sembla que el veig, tot satisfet corrent d'un cantó a l'altre, tenint

unes paraules per a tothom. Si pogués obrir els ulls! si sapigués que la nostra ventura la devem en part an éll!...

I la parella es guaita amorosida.
I la musica segueix tocant deses-

peradament, i les banderoles, magestuoses, breçades pel ventitjol suau, es gronxen sota el cel, en el que diamants parpellejen les estrelles...

RAMÓN ROSELLÓ BRAGULAT.

PRESSENTIMENT DEL PLOR

Senyor : que torni a mí la dolça pau
calmant l'enuig de l'ànima apenada,
perquè a la fi estimi i sigui amada
i es torni el mestral foll, oreig suau

que canti el cor talment com un allau
de melodies, que el vent ha arrancada
de les mil cordes del plogim i cada
cançó en la pluja, sia inflada nau.

Sí, que la pluja en aquests núvols grossos
passa damunt de la ciutat i fuig,
i el meu conhort s'endu i em deix l'enuig
d'amor que el cor em va trencant a trossos.

Tremola al coll el sanglotar del dol
com aleteig d'aucell abans del vol.

MILLÀS-RAURELL.

GLOSA BREU DEL MEU ANHEL

*Caminem, caminem bé;
pren dalit la pena mia
que és molt lluny on vull anê
i és molt llarga nostra via.*

Tinc el cor aventurê;
de petit ja li'n tenia.
De petit se m'endugué
a una folla travesia,
jo no sé on me conduia
l'esburbat i ardit naugê;
no mes sé que en sa folia
persistent me repetia:
Caminem, caminem bé.

Passà un dia i altre dia,
passà un any, passà un altre any.
El meu cor frisós corria
sempre més i amb més afany.
De l'amor conegué el dany
quant d'amor enmalaltia.
— No hi vull caure en ton parany,
pren dalit la pena mia.

Pren dalit, que't guiaré
on la joia hi és florida.
— Ai mon cor, lassat jo em sé
i em sé l'ànima colpida.
— No és de mort aital ferida;
Cobra, cobra nou dalé!
Pel nauger que val la vida?
Pren l'etern per caramida
que és molt lluny on vull anê.

Oh, cor meu, si amb tú podia
afuàm vers l'infinit
perquè doncs m'aturaria?...
perquè hauria doncs neguit?...
Els lligams de só finit
ja ha romput la vida mia.
On va el cor va l'esperit;
ja l'amor ha sobreixit
i és molt llarga nostra via.

*Caminem, caminem bé;
pren dalit la pena mia
que és molt lluny on vull anê
i és molt llarga nostra via.*

JOAN LLONGUERAS.

EL MANTELL ENCUBRIDOR

És diumenge. Tarda de diumenge. Lluu un sol esplendent i com que no és abrusador ara com ara, infiltra als cossos cert optimisme. Cal dir però, que hi ajuda la serenitat que es posa als ulls contemplant la volta blava de l'espai, i els ciutadans mudats que veiem eixir de les cases llurs, freturosos de cercar esbarjo. L'amic dilecte i jo, caminem calmosament. És d'hora i demés no ens empeny cap pressa, ni tenim triat el lloc per esmerçar la tarda.

On anirem? Jo proposo com a variació, anar a una societat de ball. L'amic esdevé seriós, i per primera vegada després d'un seguit de festes que havem passat amb afable companyia, vol rebel·lar-se i deixar-me sol.

— No, jo no hi vinc!

I m'etziva totseguit una pila d'anatemes contra aquest anomenat ball modern, «mantell encobridor» d'apetits dissimulats i passions malfaltes, sota del qual tantes virtuts dubten i tremolen.

I posat en via de peroració, retreu l'enorme diferència que existeix entre aquests balls decadents que avui s'estilen, i les dances primitives; les clàssiques, com per exemple les de la Grècia, que tenien un refinament força exquisit; la gentilesa senyorívola de les pavanes i minuets d'antany; la gràcia ingènua dels nostres ballets populars, dels que sortosament hi ha un bon estol de jovent que els fomenta;

la joia honesta que reporta la sardana: la dansa nacional, típica per excel·lència, immortalitzada per l'estre llumínic d'En Maragall...

Jo procuro apaivagar l'esverament immotivat del bon amic, justificant de pas, la meva proposició.

— Escolteu: jo no hi parlat d'anar a ballar, solament us hi dit d'anar-ho a veure. No'm negareu que de tot arreu fins dels llocs de depravació, s'hi troben — anant-hi amb l'ànim predisposat — profitoses ensenyances. Hi anirem per observar, comentar...

L'amic dilecte s'ha ablanit i calla. Això és la senyal de la seva conformitat. Però és dejorn encara i anem a donar un tomb.

A nosaltres ens plauen extraordinàriament els suburbis de la ciutat. Com més antics són, més vestigis rurals podem trobar-hi, ço que'ns proporciona un dolç encant.

I havem escullit un barri recolzat de cap a la muntanya. I havem seguit a pleret els seus carrerons tortuosos, on hi havia més d'una comare fent mitja amb un gatet als peus, part de fora del portal. Talment com si ens trobèssim recorrent un poble. Caminant i dissertant — dues coses grates si es saben fer amb mesura — se'ns ha passat una bella estona. I ha arribat l'hora d'anar-nos-en al lloc convingut.

I carrer avall, una donzella finestrera, de vesta clara i galtes de fruita, ha somrigut a l'albirar-nos. No la coneixem i m'ha semblat un

poc insòlita aqueixa simpatia sobtada.

L'amic dilecte, opinant potser igual, ha preguntat: — ¿Duc pas, la cara emmascarada?

Jo li responc que no, i al cap de poques passes hi pogut observar, admirat per cert, que somreia amb complaença...

Petita vanitat d'ambdós; ell creient-se l'afavorit i jo dubtant-ho.

* * *

Veusaquí la entitat que dèiem. Ja ens sobta de primer antuvi un detall anòmal a la façana de l'edifici, on hi oneja una bandera catalana i a sota s'hi llegeix l'inscripció: «Círculo Liberal, etc...» Que ben mirat i garbellat no lliga gaire...

I entrem. Baldament anéssim amb els ulls clucs, coneixeriem que som a dins pel brugit i per l'atmosfera tèbia que s'hi respira.

L'animació és gran; de donzelles n'hi ha una bona colla. Mentres amb una ullada inspeccionen la sala, d'un grup de noies es senten esclafir unes rialles. Nosaltres ens guaitem sorpresos i girem l'esguard enrera, cercant la causa. Un parell de noies més, que estan a punt de riure, em fan comprendre que lo que produeix hilaritat som nosaltres mateixos.

¿Serà la pipa fumejant de l'amic dilecte, o bé la seva xalina de bohemi? ¿Quí ho sab si ho motiven les meves botes un xic estropellades, o la nostra actitud encongida, malgrat els esforços per aparèixer ben despresos?

Arronsem les espatlles lleument i seiem. L'orquestra se les heu llavors amb un d'aqueixos balls exò-

tics anomenats «fox-trots», propicis per a fer-hi tota mena de saltirons i extravagàncies. ¿Això és el ball modern? ¿Aquesta sèrie de contorsions apallassades?

L'amic dilecte va d'astorament en astorament. És més, l'indigna aquesta manera de ballar, i les posicions exagerades de les parelles que van passant, passant, sota el mantell encobridor, amb els cossos junyits i els rostres tocant-se. I exclama l'amic: ¿I les mares d'aquestes noies—en apariència bones noies—qué hi diuen? ¿No veuen que aquests balls estrafalaris estan renyits amb la honestedat i amb la estètica, ni es fixen que la llum dels esguards és pecaminosa, maliciosa. No senten les converses curulles de mots mal intencionats; de frases perniciosos de doble sentit i de doble mal gust?

No s'han fet càrreg de lo que desdiu del bon nom d'una noia, el ballar d'aquesta faicó i deixar-se massegar per aquesta jovenalla embrutida, vulgars Don Joans de taulell i d'escriptori, que es llencen al ball només que per a procurar-se lícitament la possessió de formes femenines; per a sentir ondular a frec de braços la carn verge i cobdiciada...

Dóna pena, és cert—comento jo—veure aquestes donzelletes gràcils, vestir com a mondanes, caminar i pendre positures de cinema, i veure també com s'ha eliminat dels seus ulls, la llum ingènua que hi hauria de romandre-hi sempre.

I les mares—torna a preguntar l'amic—no ho veuen tot això?

Jo li contesto: —No; les mares no ho veuen, enc que'l fet passi al seu davant. Jo no puc creure de que hi hagi una sola mare concient dels perills que sotjen a la virginitat per mitjà del «mantell encobridor» i ho comporti. Lo que hi ha, és que són unes bones dones—llevat d'alguna d'aquelles a qui tots els noms li escauen menys el de mare—atrafegades en la cerca d'esplai per a les seves filles, i veient-les riure i contentes, la seva poca malícia no les fa preveure, ni sospitar, ni témer. Perxò s'ho contemplen amb posat embadalit. Guaiten amb dissimul aquesta que tenim al costat i la veureu somriure complascuda... Parleu-li de les vostres temences, d'aquestes nobles inquietuds, i us dirà exagerat o bé riurà a l'esquena vostra.

Llavors l'aludida per una d'aquelles transmissions freqüents, gira el cap guaitant-nos, i al fer el moviment li cau a terra el ventall que tenia a la falda. L'hi cullim i això dóna peu per a que entauli conversa. —Moltes gràcies! (Pausa). Està molt animat, no'ls sembla?

Nosaltres no sabem què contestar-hi. I ella insisteix: —Ahir, perxò, ho era més; ¿no van venir ahir vespre? —No, senyora. —Si que'm sab greu! No saben lo que's van deixar perdre. Quin ball! Amb músics d'aquells que duen gec vermell, i amb paperets i serpentes com pel Carnestoltes. I la meua filla va ballar la toia! —Ho celebrem, senyora. —¿No la coneixen a la meua nena? Veuen; és aquesta que vé, del vestit rosat.

Arriba la mencionada, de bracet

amb el ballador, i no té temps de ventar-se que la mare li aboca de cop: —Mira, nena; aquí hi ha uns joves que desitjen conèixer-te. Nosaltres, tot rumiant d'on ho ha tret aquesta bona senyora, ens traslладem una cadira més enllà per a fer lloc a la nena. I parlem. És jove com totes les que concòrren a aquestes sales. Com gairebé totes, vesteix d'acord amb la moda del dia; duu el calçat costós, les mitjes de seda, i aquest luxe que no té raó d'ésser, contrasta amargament amb la modèstia que vesteixen les seves mares.

Com totes, impúdica o inconscientment, a l'asseure's posa una cama sobre l'altra i mostra contorns que el decor mana permaneixin ocults, i com gairebé totes resulta en el fons una bona noia, amb el cap plé de pardalets. La conversa ha estat vulgaríssima; la seva cultura minça no donava més de sí. I s'ha refredat del tot, quan ella al preguntar-nos si ballàvem l'hi havem contestat que no ens plavia gens ni mica.

Mare i filla se'n han fet creus. La nena, sobretot, s'ha decepcionat tant, que ja ni es digna mirar-nos. Sort que la orquestra ens treu d'aquella situació tivant. Ara és una musica calmosa, sensual, la que fa dançar a les parelles i ens burxa les oïdes, empalagosa. Ens fixem amb el posat d'algun ballador que engalla la testa amb un aire de sapiència, d'afer importantíssim.

Acabat aquest ball ens alcem per anar-nos-en. I tornen a fiblar-nos altra volta, les rialles sornagueres

del mateix grup de donzelles...
¿Riuran de la pipa, o de la xalina
morada, o de les botes atrotinades?
Procurem no perdre ni un àtom de
la nostra placidesa, i sortim. Lo
que fem, és recordar passatges
bíblics on el dolç Rabí de Galilea
sabia tornar bé per mal i perdona-
va tants agravis...

Ja som al carrer; el pit s'eixam-
pla amb la frescor de l'aire llis-
quent. No diem cap mot, perquè
ens torba la mateixa preocupació...
Pobres donzelles! I llavors és quan
de tot cor desitjem que s'esmenin.

DANIEL FORNS I CARRERAS.

CANÇÓ DE LES LLAÇADES, DELS ALEGRES VENTALLS MULTICOLORS

Canto les llaçades—les blaves, les blanques,
aquelles llaçades que tastoquen cors;
i pengen com fruita madura a les branques
dels ventalls alegres i multicolors.

Aquelles llaçades—que onegen flairoses
amb el vent del taxis revoleiador:
fan olor de verge—fan olor de roses
i riuen dessota les mans de l'Amor.

Aquelles llaçades—tan enjogaçades
que per mica d'aire—dansen arborades
com les banderetes—com els oripells,
direu al posar-se—el ventall a la cara
que els llaços vos diuen de manera clara
com és la besada dels llavis vermells.

ISIDRE MOLAS.

DEL CARNET CIUTADÀ

El carreró és típic i m'encanta el transitar-hi. I dic típic, per la seva poca amplària; per la sentor de pedra humida; per les siluetes inconfudibles de les marmaneres que s'estan més al carrer que a dintre casa; per la munió de brivalls cridaires i enjogassats; per la col·lecció nombrosa de gossos de totes menes; per l'escampadissa de closques de meló i altres deixalles relliscoses; pels penjarolls de roba que com a mostruari de drapaire s'estenen pels balcons i finestres... però la llista és inacabable.

Amb l'intent d'estalviar-me feina, serà millor rellegir aquells quadrets barcelonins d'En Vilanova, o d'En Santiago Boy.

Deia en començar, que m'encantava el passejar-hi; és cert. I avui m'hi aturo complascut puig un altre nota típica s'és aplegada al conjunt. És un piano de maneta. Un minyó de brusa, mocador virolat al coll, i amb un rull tot engomat que li surt per sota la visera, és el qui dóna començ a l'audició.

Més el repertori que porta, té la virtut de fer esvaïr tot d'una, aquella bonhomia meua. Sospeseu si més no : de bell principi, dos balls

dels anomenats «americans», atapaïts de miols i caragolaments exòtics. Després un pasdoble flamenc; al seu darrera un vals conegut de sobres reformat però, amb la mateixa requincalla dels balls ultramarins; i després com a plat fort, i amb una gosadia imperdonable, enjegen, Senyor! Senyor! dues sardanes «L'Empordà» i «Les fulles seques», escapsades tan barroerament, que és més de doldre el tenir d'oïr-les d'aquesta faïçó, que no que dormissin eternalment en la penombra de l'oblit.

I jo que tinc tanta amor per les coses de casa; esverat suara per aquestes irreverències, voldria dirigir-me a l'Enric Morera, Príncep Sereníssim de la dansa nostrada, i a En Pujol, Garreta, Bou, Manén, Juncà... mestres indiscutibles i dirlos-hi : Cal estar a l'aguait i evitar que la malura s'estengui.

¿No seria ben dolorós, admirats mestres, veure que les vostres produccions a més de fer-hi retalls, s'atrevissin a empastifar-les amb uns quants miols d'aquests que estan a l'ordre del dia?

Penseu-hi si us plau, penseu-hi!

URBS.

BREVIARI MUSICAL

Per la nit del passat diumenge, dia 24 d'Octubre, els passos en van menar joiosos vers al Centre de Dependents del C. i de la L., on tingué lloc un concert d'homenatge a l'eminent mestre N'Enric Morera. De la execució del programa, compost únicament de produccions se-

ves, se'n encarregaren l'Orfeó Graçenc, actiu i meritíssim en la seva humil tasca ascencional, i una copla empordanesa.

¿De l'homenatge, qué podem dir-ne, sinó ofrenar-li una garba d'elogis? La seva gerda inspiració que flueix ben sovint—i que Déu

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

l'hi mantingui—com una deu inestroncable; la construcció ferma, aspre si voleu, d'alguna de les seves cançons que serveixen però, el regust de l'entranyà viva de la terra que les ha suggerit; la riquesa melòdica en els motius dels «llargs» de les seves sardanes, que com a bon artífex sab incrustar-los delicadament mateix que topazis en joiells de ferro forjat, han fet d'ell un dels compositors més populars de Catalunya.

Afegiu-hi ara a la seva modèstia (malgrat ésser dintre el clos ibèric, una de les figures musicals de més relleu), la seva testa de romàntic, que deixa endevinar un cervell encés tothora, en l'ara d'alts idealismes, i la seva catalanitat essencial, que es tradueix en nirvi per a les seves obres, i convindreu amb mí, que n'és mereixedor abastament, no d'un, sinó d'una pila de concerts d'homenatge.

Aquest, era integrat per dinou composicions entre originals i armonitzades; mantes d'elles foren bisades per acallar els aplaudiments. L'Orfeo Gracienc, dirigit per l'infadigable Balcells, assolí un

conjunt ben remarcable i a estones acuradíssim; això no vol dir que un crític exigent fes constar que la corda de tenors flaqueja en certs passatges, ço que feu comprometre l'unió conjunta i pastosa de les veus.

En «La cançó nostra», «Plany», «Les neus que's fonen» i «La sardana de les monges» (una de les més ben arrodonides) les ovacions foren xardoroses i merescudes.

Em plau també dedicar un sincer elogi a la joveníssima solista—sent no recordar el nom—que sab cantar amb tendresa exquisida i modulació impecable.

La Principal de Cassà de la Selva, ens delectà amb la execució de tres sardanes escullides, havent de tocar de més a més «La Santa Espina», que com sempre, encengué l'entusiasme de l'auditori.

Resumint; una festa agradable en extrem, que com si havéssim aspirat una alenada flairosa de menta i romaní, va endolcir-nos l'ànima contorbada per les lluites i malvestats de tants dies.

D. F. C.

TEATRE

Comèdia en tres actes d'En Pompeu Crehuet

Amb un èxit força falaguer s'estrenà aquesta producció al Teatre Romea, resultant en conjunt ben estructurada, i d'una gran intensitat dramàtica.

No hem de parlar de l'argument de la mateixa, tota vegada que la premsa s'en ocupà abastament quan tingué lloc l'estrena, però sí, com a comentari, direm que si l'Ernest, el protagonista, estés «més malalt» i la Delmira acceptés el sacrifici amb un convenciona-

lisme un poc menys declarat, l'obra assoliria un grau d'emoció, que en certs moments en que hi és necessària, manca.

Malgrat ço, l'interès del públic es manté constantment, i diverses escenes sobresurten, acreditant el mestratge de l'autor, bregat en la tècnica, i compenetrat dels personatges.

«El fill de la por» és en conjunt una obra molt recomanable.

R. R. B.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

LLIBRES

«Primícies»: Poemes de Joan Minguéz.

Pròleg de Mossen Llorenç Riber.

Vetaquí que pel camp amat i ubèrrim de nostra Catalunya, va florint tot un estol de poetes joveníssims que ens la fan més bella i més plena i més embaumada. I avui en Joan Minguéz, que ja coneixiem per la «Plana literària de *El Correo Catalán*», amb una ufanor que el clavell envejaria ha brotat al cim d'una muntanya, de cara al mar i fitant el cel. O sinó, mireu-vos aquest volum d'una mica més de seixanta planes, que comença amb «Poemes d'amor i de neguit», ço és, sol i ventijol, segueix «Poemes rurals» i «Poemes dispersos» on hi ha la magnífica «Visió dins la mar calma» i després d'uns «Epígrames» fineix amb els «Poemes devots».

En tot el llibre nosaltres hi havem vist (molt tènuelement en quiscunes poesies) una alusió, com un lluc de perfum o la claror d'una estrella del cel, a una noia que ell somnia perquè l'ha vista ja. Així quan en «La dolça indecisió» demana al Senyor quina triaria de totes les que ha anomenat, Mercè... Agnès... Rosalia... nosaltres creiem que prega perquè l'amor d'una que ja coneix, sigui tal com ell ha pressentit. — Quina serà? — Cóm se diu? Preguntaria una noia. — Nosaltres sapigut que n'hi ha una ja ho sabem tot. Res no ens interessa. Sabem el sentiment del poeta, i, essent jove, joveníssim, estem segurs d'una divina claretat en ell. Per ço ell tampoc ens ho diu, perquè ho ha comprés tal com nosaltres.

Aquest llibre de poemes juvenils d'en Joan Minguéz, si bé no arriba a la puresa de «La Branca» d'en Manent, traspasa els llindars més costeruts que es troben en el palau de Madona Poesia. Tots sabem que el nostre Somni és gràcil i lleuger i, a voltes, sap enlluernar-nos de forma que ni el veiem. Doncs, en Joan Minguéz, go-sat i atrevit, ha jogat a fet amb Madona Poesia i mantes voltes l'ha vist i li ha tocat la vesta pulcre i dolça i perlejanta, i fins li ha fet més d'un petó.

«El Retorn»: de J. M. López-Picó.
Op. XII.

De la faisó que entrariem dintre una església, devotament, havem obert el llibre del poeta. Un benestar ens ubriagaba, i creiem que, bo i llegint, tota la nostra ànima devindria en fervent deliqui. I això ha sigut. Altra cosa no podia ésser. I és que, així com en Carner és el poeta de la màxima elegància i en Segarra ho és de la terra nostra (dels nostres camps i nostres ciutats) en López-Picó és el que més

que ningú sab conèixer i fer de quatre versos un pensament sublim i una plàcida harmonia. És el poeta-filosop de Catalunya.

I quan anàvem llegint aquesta maravella de «El Retorn» nostre cor saltironaba i nostra pensa devenia seriosa. Aquest *mou les paraules el silenci* que havíem trobat en la primera plana, ho creiem un misteri en un bosc encantat que podria molt ben ésser el llindar de la mort. I ara, quan havem trobat aquest «Nadal» la poesia lírica per excel·lència del volum, ja no ens sembla altra cosa que un miracle de vida, que les paraules del poeta són carn, profundament humana, perquè ha entrat en nosaltres la veu del poeta, i ens ha flagellat nostra carn (les seves paraules) i, lentament, s'ha fet la llum perquè les llàgrimes broten:

Llàgrimes vull que l'Infant somriurà.

En tots els poemes d'aquest llibre hi ha, com en tots els treballs d'en López-Picó la sinceritat nua, però amb tota la bellor de la nuesa perfecta. Mireu, sinó, aquesta «Imatge del Dijous Sant en el Port». Hi ha aquell silenci que ja havem dit que ens en parla el poeta en el començ de «El Retorn»; hi ha un misteri que envolta aquella Urna i, amb tot, en la nuesa, és la realitat, en l'humanitat que ha més el poeta en l'expressió, ço és, en l'ànima, hi presentint un calfred de lluminositat, i és la bellor màxima de la nuesa.

I això és tot el llibre, si excluïm aquelles Voluptats i quiscuns epígrames. Ja sabem que un epigrama (que les Voluptats també ho són) d'en López-Picó, és tant delicat que podríem comparar-lo al moment de caure una gota de rosada dintre una flor: Dring d'una mica de cosa divina, que nostres oïdes no saben emprò que la nostra sensibilitat ha après. I els d'aquest llibre són com els que ja coneixiem d'en López-Picó, impecables, fins com ja no podrà fer-los millor perquè no hi ha bellesa màxima.

I el poeta, per donar-nos l'expressió final de «El Retorn» ens diu el «Poemet del bon son», somni d'infant, visió i emoció de poeta, clarividència de filòsof, tot d'una peça.

M. S. A.

Poesies d'en Joaquim Folguera.

Edició de «La Revista»

Havem llegit el llibre amb fervor; més aviat amb religiositat. I al rellegir-lo hem sentit encara nova passió. No; en Folguera no era mort; el seu esperit restaba etern en les seves poesies, i el seu silenci era el darrer cant del poeta.

En Folguera cara d'adolescent i cor d'infant que l'habiem vist en la seva juvenesa, corbat tot el seu cós, se'ns aparexia novament amb el seu esperit clar i seré, valent i fort dreçant-se davant la mort, sempre amb l'afany de vida nova i eterna.

En aquest recull de l'obra poètica d'en Joaquim Folguera, hi hem llegit ultra els dos llibres en vida d'ell publicats: «Poemes de neguit» i «El poema espars»; altres poemes inèdits tal com sortiren de la ploma del poeta, algun d'ells com: «Soledat», «Hora d'estiu» i «Cants al Senyor», són una verdadera fermança del alt mestratge d'en Folguera.

Analitzar la seva obra poètica fóra feina en và. La seva poesia sincera i plena de fervor en basta per fer-ne tot l'elogi.

Sols volem retre una recordança a l'amic i al poeta qui ha partit en les regions infinites deixant-nos amb tan bones virtuositats i ens ha fet penyora de tot el seu esperit; qui el sentim encara bategant i fort de vida entre nosaltres, mercés an el poeta En López-Picó qui també amb la publicació d'aquest volum ens ha fet assaborir una volta més i ha fet reviure l'esperit delicat de l'enyorat i plorat Folguera.

J. M. R. A.

«Evocacions»

de J. Vives i Borrell.

Hi han aplegades en aquest volum nou impressions o estudis que estan força bé. Nosaltres hi havem vist la mà del periodista expert i observador que d'una senzilla ventada que gonfla les cortines dels balcons, sap fer-ne tot un enfilall de reflexions on mantes vegades hi sura qualque gota de rosada de poesia. Ell evoca dies clars i tardes grises, la noia dels nostres amors volanders que sempre és la mateixa essent de diversa formosura i bonicor; ens conta les excursions que ens són més atractives quan ens acompanya un poeta-amic que, dalt de la muntanya i en una extremitat insospitada, ens diu l'elogi dels camins i del solei i de la molça. Però, allà on en Vives i Borrell més ha arribat a emocionar-nos, és en «La Visió d'avui» tendra i delicada nota de breviar, plena d'una suavitat a lo Maeterlink, on ens conta, sols amb poques paraules, les úniques, les concises, (tal com hauriem de fer-ho sempre), la espiritualitat i gentilesa de la jove esposa que ofereix els braços per a acompanyar al ferit de la guerra que, poc a poc i entristit, i amb la cara blanca, esguarda els ulls d'ella per a enmirallar-s'hi pietosament.

M. S. A.

NÒTUL·LES

Llegim en un diari local, que les sessions tingudes per l'«Associació d'Amics de la Poesia», en començar la seva actuació i amb tan d'interès acollides en el nostre món elegant, seran aviat reusades.

Ens complau força que aqueixes manifestacions d'esperitualitat selecta, vagin succeïnt-se; però, ens sentim temorosos de que poguessin devenir una mena de *dancing tea*, on l'Art fos només que un pretexte per a la frivolitat mondana.

Fidels al mestratge del geni, havem volgut donar la nostra adhesió a la celebrança del sisé centenari de la mort de Dant Alighieri.

Debem ressenyar:

La conferència que l'Escola Catalana d'Art dramàtic encarregà a En Pujolà i Vallés, soldat poeta, qui tractà sobre les representacions teatrals en els camps de batalla.

Que Mr. Claparède, eminent pedagog, director de l'Institut J. J. Rousseau, de Ginebra, ha visitat tots als nostres centres culturals i educatius, donant diverses i notables conferències.

D'entre els llibres suara apareguts habem de constatar els dos volums de l'Editorial Catalana, «Tres anglesos s'esbargen» d'en Jerome V. Jerome, les dues narracions de «Els camins del Paradís perdut» de Mossèn Llorenç Riber i «Llegendari Català», recullit per Carles Riba.

Sabem que el dia 14 del passat més s'inaugurà en la capital de França el saló Autumnal, ocupant un lloc preeminent en les seves sales dels artistes catalans.

Aquesta bella manifestació d'Art Català en l'estranger es deu principalment a la Junta Municipal d'Exposicions d'art.

Voldriem que la prossecució de tota obra educativa no degués ésser torbada per les passions migrades dels nostres homes representatius. Demanem, doncs, com una restitució al nostre patrimoni cultural, siga reusada la publicació de «Minerva», col·lecció popular dels coneixements indispensables.

Ens comunica en Josep Pons i Tió que té acabat un drama de caient social intitolat «Els caiguts» i que pròximament publicarà un llibre de poesies.

Imp. Social: Santa Madrona, 21. Vilanova i Geltrú

OLIS I GRASSES

PURES

PER

AUTOMÓVILS

CAMIONS

TRANVIES

MAQUINÀRIA

EN GENERAL

TRENS

VAIXELLS

CARRUATGES

DE LUXE, ETC.

Productes especials per a la conservació
i bon funcionament de les corretges.

ANGUERA I C.^A

APARTAT DE CORREUS 191

BARCELONA

TELEGRAMES :

VALLESPÍR, 18, PRAL., 2.^a

TELÉFON 249 H.

◆ ◆ ◆

FÁBRIQUES :

VIENA, 82 - 84 - 86

ROMANINS, 33 - 35

HOSPITALET DEL LLOBREGAT

Gorres
de totes menes

Calçat
de totes les marques

Sombreros
de feltre i Boines, gran fantasia

EL SPORT

Vda. Gallofré

4, CONDE DEL ASALTO, 4
(tocant a la Rambla)

47, CERA, 47.
(prop del carrer d'Amàlia)

Sempre últimes novetats
Preus reduits